

Sárfi N. Adrienn

Boldogok, akik...

Rámosolyog Dezső bácsi a kerítés túoldaláról, mire megáll kezében a táppal teli alumíniumedény, és bágyadtan visszamosolyog az öregre. A csirkék pislogva figyelik lassú mozdulatait az etető körül, mintha most látnák először. A kutya élesekét vakkant, pedig ismeri a tempót, tudja, hogy nem lehet siettetni a dolgokat. A macska, időnként nyávogó-doromboló hangokat adva, a lábai körül tekereg. Ma is minden pontosan olyan, mint amilyen más napokon szokott lenni.

– Bianka, ne feledd a kaput bezárni! – mondja az anyja elmenőben. Ő bólint, és már cammog is lomha, rengő léptekkel a házba az egyetlen kulcsért, hogy bezárja a kaput az anyja után – aztán majd pontban este hat óra tizenöt perckor, amikor hazaér a munkából, kinyitjaa neki.

Miután bezárt, még sokáig babrál az állatok körül. Dezső bácsi néha a kerítéshez jön, és azt kérdezi: „No és lányom, angyalom, jól telik-e a napod?” Mindig várja ezt a kérdést, mert ettől valahogy olyan csiklandós, jóleső érzése támad. Bianka felegyenesedik, „I-i-igen”, rebegi ilyenkor, zsírosan alácsüngő hajába túr, és szélesen mosolyog egészen addig, amíg Dezső bácsi azt nem mormolja, hogy „Jól van akkor, jól”, és elfordul a dolgára.

De ma nem jön a kérdés a kerítésen túlról, Dezső bácsi biztos nagyon elfoglalt. Bianka sóhajt. Hát, így is jó.

Miután végzett odakint, bemegy a házba, feltesz a tűzre egy kanna teának való vizet, megsimogatja az ajtórésen beasonó, jóllakott cicát, és bekapcsolja a tévét. Érthetetlen, fénysebes reklámok pörögnek, aztán valami régi film következik, lassú, teátrális jelenetekkel. Bianka lelkesen bámulja a képsorokat, imádja ezeket a filmeket. Teát szopogat a tévé előtt délig, puha párnateste beborítja a foszlott rekamiét. Délben megmelegíti az ebédet – krumplileves, krumplis tészta –, és megint feltesz teának való vizet. A szoba ablakán ilyen-

tájt be szokott sütni a nap. A csipkés függöny előtt vaskos törzsű fikusz áll. A függönycsipkéken átsütő sugarak mintákat vetítenek a kemény, sötétzöld levelekre. Ha meglebben a függöny, a levélre vetített csipkék is moccannak. Bianka ezt már húsz éve észrevette, de még sosem mutatta meg az anyjának, mert olyankor, amikor ez történik, ő sosincs itthon. Míg eszik, nézi ezt a jelenséget, később leveszi a benti és felveszi a kinti mamuszt, kicsoszog az állatokhoz, aztán visszaheveredik a rekamiéra. Kapcsolgatja a tétét, belelapoz régi újságokba, leveszi a forró vizet a tűzről, beleszórja a tealeveleket, és máris itt a hat-tizenöt, ki kell nyitni a kaput.

– Megetteted az állatokat, ugye, Biankám?

Bianka bólogat, az anyja megdicséri, megeszi a maradék ebédet vacsorára, főz a következő napra, és miközben a lánya lassított mozdulatokkal elmosogat, ő lezuhanyozik, és ezzel vége is a – huszonöt éve rituális rendben zajló – napnak.

Sosem téma közöttük, hogy mi volt huszonöt év előtt. Még a kórház előtt. Az anyja nem szokott nosztalgiázni, hiszen a jelen tonnás súllyal nehezedik rá, nem bírná el a tetejébe még a múltat is. Bianka agyában viszont időnként akaratlanul fel-felvillannak a számára szavakban kifejezhetetlen múlt részletei. Egy távoli, felhevült világ, zavaros-sűrű zajok, egy-két idegennek ható, gyors mozdulat, feszengető érzésekkel teledobálva. Amikor ezek beúsznak csendben lebegő tudatába, mindig izzadni kezd a tenyere, és szokatlanul hevesen dübörög a mellkasa.

Bakfisarcát vizsgálgatta a fürdőszobai tükörben. Majd holnap, randi előtt elrendezi alapozóval, hogy ne látsszanak a pattanások, gondolta Bianka. Bugyira vetkőzött, tapogatta a nemrég keletkezett fura duzzanatokat a testén, haragudott és aggódott: hogy fog így kelleni annak a fiúnak? Mert arra számított, hogy rögtön, vagyis még aznap szex lesz, hiszen a többi lány mondta az osztályban, hogy a fiúk mind azt akarják. És ráadásul azonnal. Kipirult az izgalommal vegyes szorongástól – mi lesz? hogy lesz? –, leborotválta magát a legkényesebb helyeken, aztán kifésülte a haját, próbaként bekente alapozóval az arcát. Csábosan pilló-

gott a tükörbe, így kell majd csinálni, meg így: érzéken lehel a levegőbe. Nagyon akarta, hogy a fiú akarja azt, amit titokban ő maga is nagyon, persze a többi lánnyal együtt, akik a háttérben szurkoltak neki, hogy túl legyen az elsőn, és akkor ő is nagylány lesz, és felnéz rá mindenki, aki még nem az.

Mi van, ha ezek miatt nem megy majd Péternek? – nyomkodta a duzzanatokat a csípőjén meg a hasán. Egyáltalán, mi a fenék ezek?! Gyorsan felöltözött, és – még mielőtt az anyja hazaér a munkából, és rápirít, hogy miért nem tanul már megint – elment otthonról, sietett ki a térre, a holnapi találka helyszínére. A téren nézelődött, mintegy felmérve a terepet, tapogatta a barokk templom málladozó, hűvös oldalát, körüljárta a tér közepén álló Szentháromság-szobrot, gondolkozott, mit mondjon majd neki, mit kérdezzen tőle, vagy hogy válaszoljon, ha őt kérdezi a fiú. Lehet, hogy nem is tudnak majd beszélgetni. Mindegy, ezt meg kell csinálni! Mert ha nem, akkor a csajok... – harapdálta a szája szélét. Muszáj! Hevesen puffogott a szíve. Vajon lesz nála gumi? Vagy nekem kéne...? És hová megyünk majd csinálni? Mondjuk, itt van a park, nem messze, sok dzsumbujos résszel. Vagy náluk? Nálunk?! Hirtelen hányingere támadt, lehuppant a szoborcsoport szélére, izzadt, forgott vele a világ. „Meg kell csinálni” – suttogta, és azokra a lányokra gondolt, akiknek már megvolt, és ők annyira, de annyira mások. Tanácsokat is adtak az újoncoknak. Mélyeket lélegezve próbálta felidézni ezeket, és míg erőltette az agyát, a világ forgása lecsillapodott. Tenyerével törölgette az alapozót az arcán. A parókia bejárata fölé tévedt a tekintete:

„Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyeknek országa. Mt. 5.10”

Értetlenül forgatta a fejét, mintha találni szeretne valakit, aki megmagyarázza a mondatot. Még soha nem tűnt fel neki ez a szöveg, pedig mindennap erre jár. Biztos azért, mert túl magasán van, gondolta. Ki néz fel odáig... És mi van akkor, ha nem jön el a Péter? Ettől a lehetőségtől nagyon megijedt, ez volna a legdurvább, megint leizzadt, és szédülni kezdett. Bambán meredt a homlokzaton aranyló idézetre: „Boldogok, akik...” – nekem ez magas, annyira magas. Összefolytak szeme előtt a szavak.

A kórházban tért magához. Rossz érzések kavarogtak benne, de nem jutott eszébe azonnal, hogy miért. Amikor végre beugrott neki, elpityeredett: „Nem lesz meg!” Jó, hát akkor majd utólag mindent megmagyaráz a csajoknak... De mit?! Kétségbeesve próbált felülni az ágyon, de a szédülés hanyatt kényszerítette. Felemelte a takarót, duzzanatokat látott magán. Kirázta a hideg. Elmosódott, fehér falak tornyosultak fölé, sikoltott, mire megjelent egy ápolónő, és nemsokára jött az anyja is, meg az orvos.

Az anyja aggodalmasan törölgette a lánya homlokát. Az orvos félrehívta, hosszan magyarázott neki valamit. Bianka nem értette, de amikor az anyja kétszer is visszakérdezett, és az orvos tehetetlenül kitárt karokkal, erőteljesebb hangtónussal válaszolt, kihallott egy szót: „Alighanem kullancs, Terike!” Majd nagy, falfehér kezét a remegő ajkú asszony vállára tette. Bianka bámulta az ismerős szemeket, amint majd kifolytak gödrükből a megrázókódtatástól. Ebből megsejtette, hogy ami vele történik, az egy olyan dolog, ami miatt egészen biztos, hogy lóttek a randinak. Az ő könnyei is patakszani kezdtek, meg akarta kérdezni, mikor mehet el innen, vagy legalább üzenetet küldhetne, de nem jött ki szó a torkán, csak zokogott: hát hogy lehet ilyen szerencsétlen?

Ezután úgy kifakult és összement körülötte a világ, mintha ecetes forró vízbe áztatták volna. Az addig oly zaklatottan vágató idő kókadtan, öregesen kezdett vánszorogni az igen szerény fodrozódással folytatódó életpont mentén.

– Bianka, majd ne felejtse el bezárni a kaput!

Bianka álmosan bólint, igen, bezárja, csak előbb az állatok, mert éhesek. A szomszéd bácsi mosolyog, a tyúkok jól esznek, a kutya türelmetlenül vakkantgat, ez már a harmadik, rendes, jó kutya, foltos szőrű, a postást is ugatja, ezért az sosem mosolyog, csak gyorsan elteker a postaláda mellől. A cica nyervog a láb körül, nem fél, hogy rátapos az ember. Aztán be kell zárni, igen: Bianka komótos léptei közelednek a kapuhoz. Nyújtja a rozsdás kulcsot, hogy a zár sötét lyukába tegye, de ez a megszokott, automatikus mozdulat valahogy még az elején megreked. Ahelyett, hogy be-

zárna, és visszamenne a házba, a napi rutinnak megfelelően, most valami különös, megszokásokat áthágó erőnek kénytelen-kelletlen engedve kitárja a kaput, majd kilép rajta. Ácsorog dermedten, a kezét maga elé vonja az ismeretlen, kifelé húzó erő ellen, védekezésként, de hiába, az csak húzza megnyúlt pulóverét, taszítja csoszogó, kacska mamuszát a rettenetes régen látott, ismeretlenné öregedett utcára, majd azon végig, lassan, de visszafoghatatlanul vonszolja a lihegő testet balra, majd jobbra, aztán ki a térre. Bianka lábai elgyengülnek, lehuppan a Szentháromság-szobor alatt a kőkávára. Ijedten forog körbe a szeme, zavaros gondolatfoszlányok bomladoznak benne. Kapaszkodót kereső tekintete a szemközi széles, szürke homlokzat aranybetűire téved: „Boldogok, akik...” – suttogja nehézkesen. Valami igen távoli emlék nekirugaszkodik az agyában, de mint a sekély vízbe fejest ugró alak, mikor a fenébe ütközik, és abban a pillanatban nyakát töri, megdermed a múltbeli emlékkép is, ahogy a jelenbe botlik. Izzadságcseppek peregnek a szemébe, felszisszen: ez csíp. Feltápászkodik, gyanakodva figyelik egymást: az idegen, különös hívőjeleket kibocsátó világ és ő. Majd imbolyogva elindul, el sem gondolja, milyen messze jár már a házuktól, háromszáz, vagy tán négyszáz méterre, de elméje nem erőlködik, hogy kiderítse, miért teszi azt a teste, amit tesz.

A frissen zöldellő park szélén leheveredik a sűrű fűbe. Fújkalja a pityangot, tépkedi az apró fejű vadszegfűket. Puha a zöld, Bianka ettől megnyugszik. Leveszi a pulóvert, jó párnának, zsong a fű, szöcskék ugranak, fényes bogár ül az ujjá hegyére. Bianka mosolyog. Egy fekete pont kerül a kézfejére. A pont igen lassan, de mozog. Figyelmesen követi tekintetével az útját: már a csuklóján túl van, és rendületlenül halad felfelé csupasz alkarján. Felismeri, hogy mi az, megreppen, de félelme hamar elfárad, Bianka tovább mosolyog, milyen kellemes neki most, gondolja, és kellemes a sok-sok elmúlt év is. „Egy csípés... az jó, az boldogság” – morzsolja szájüregében a szokatlan ízű szavakat, nézi az egyre inkább kirajzolódó apró lábakat a fekete ponton, amik, ugyan érzékelhetetlenül, de már a karja belső oldalát érintik. Dundi arca most rezzenéstelen, szája nyitva, torka száraz: „Akkor... két csípés...?”